

VĚTRNÍK

Vydává MNV ve Vysokém nad Jizerou s aktivem kulturních pracovníků

Větrník - roč. MV. - č. 9 1971.

Vysoké n. Jiz. 8. září 1971.

S r p e n .

V tomto měsíci hlavní žně, při nichž je zvyk, že se nedosečenému obilí na jednom poli říká koza, a když se tento dosekuje, mečí ten, kdo to doráží, jako koza. Z ovoce přišly po třeshních hrušky. Poslední červencovou neděli je pout ve Sklenařicích, ale někdy připadne na první neděli v srpnu. Tam se také slavně právali a přivedli to v 90 tých létech tak daleko, že jim zakázali muziky i o pouti. Následující neděli letní pout ve Vysokém n. Jiz. místo v zimě o sv. Kateřině. Na den sv. Vavřince / pout v Jilemnici /, má být hezky, aby byl hezký podzim. "Vavřincovo pousmání, podzim bude k zulíbání."

Při vysoké pouti vzpomínají dosud pamětníci, jak o takové pouti v 80 tých létech a jiných svátcích, když byli vysočtí ze světa doma, jako studenti, tovaryši, učedníci, služky a pod. a i ti, co ani nikde nebyli, dělali opravdové měšťany a mluvili jen německy, že se ozývalo samé: ja a vos, a jak se ti z vesnic, co tam šli do kostela, cítili méněcenní.

Ve Vysokém také byly i všechny firmy řemeslníků a živnostníků německé: samý vágner, klempner, schumacher a handschumacher. Lidé to potom všelijak překrucovali, takže poslednímu říkali hančmocher, a odstranili to, až jim to vytkl přednosta nádraží v Jesenném, Němec. Z části to bylo zaviněno slavnými jarmarky, na něž přicházelo mnoho Němců.

Den sv. Bartoloměje, na který už staří rádi sili, když ne všechno, tedy aspoň kousek žita. Ten den se trhají jeřabiny, suší se a ukládají na zimu. Je to dobrý prostředek proti slintavce a místy se jich pověsí několik kyték u okna v lomenici což pěkně vypadá. Je-li hodně jeřabin, pověde se napřesrok žito. V těchto dnech se také žito k seti mlátí nebo jen oklepuje / nerozvázané snopy /, obzvláště přší-li, což zase je, přší-li na Bartoloměje špatná předpověď na podzim, že, je-li hezky, udělá hospodář podzimní práci i kdyby si dal ruku do kapsy, a není-li, že ji nedodělá i kdyby měl 4 ruce.

Nanebevzetí Panny Marie, druhá pout bozkovská, při níž ráda příroda provede něco, že z toho bývají mandele rozházené.

Z té pouti si mohl přivést bobky, které si mohl koupit ve Vysokém, protože z Vysokého byly, v kostela spousta obrazů svatých i světských, obrázků, růženců, sošek, křížů, nádobí a j. a hlavně dole pod kostelem pramen zázračné vody, kterou si poutníci brali domů, po níž se nikdo neuzdravil.

O pouti se v kostele zpovídalo nejen kněžími místními, ale i odjinud přijitými a kajícími a zase ti, co chtěli něco vymodlit, kupovali u sakristie od kostelníka svíčky a dávali je na oltář, a když tam už svícný nestačily, jen je tam kladli, a kostelník, když jich tam bylo už přes míru, sebral je s oltáře, donesl je na svůj krámek a prodával je znovu, a co se tam dalo na modlení, až si jeden z farářů za to statek koupil, ale kostel byl do nedávna v tak špatném stavu, že to byla ostuda nejen Bozkova, ale celé církve. Hodiny na věži nešly, číselník u nich rezavý, v oknech místo tabulek prkénka, uvnitř červotočina se ze všeho sypala, pěkná malba na klenutí odprýskaná a věž hrozila zřícením.

Po žitných žních, není-li hned zralý bves, sušívá se otava, je-li oves dojitý, počká otava až po ovsu. Když se tak bývalo u těch žní, a bylo to u veřejné cesty, po níž chodili poutníci z druhé strany / ze za Jizery / do Bozkova, mívali na naše lidi zlost, že nejsou také na pouti, a ani nedali pozdravení, a zas ještě dříve, bylo to v dlouhém nečase, přišel můj dědeček v neděli z kostela a hlásil doma, že farář říkal, když se vyčásilo, že mohou osadnit odpoledne na pole a nemusí celou neděli svítit, že to nebude hřích.

Srpen je také měsíc velkých vojenských cvičení, zvaných manévry, z nichž někdy se i něco odbývalo u nás, ale většina v kraji dole, odkud bývá slyšet dunění děl. Taková válka v míru má ale také někdy oběti. Tak staroveského učitele syn, voják, kryl se někde v křoví a přejeli přes něho s dělem, což byla jeho smrt. Také je to prostřední měsíc prázdnin a na takové prázdniny se domů nevrátil v 80 tých létech syn, student staroveského Vedrala Čermáka z Litomyšle, jenž propadl a nechtěl s tím přijít domů, učinil životu konec sebevraždou.

Ale i žně mívají své oběti. Tak v 90 tých létech spadl s patra ve stodole na oploteň rozkročmo starý Vodsedalek Hajnů a byl to také jeho konec. Dokud nebylo žacích strojů, síklo se ručně. Na žito bývala spousta ženů zjednaných se srpy a kladlo se na zem, takže bylo celé pole postlané, protože se nyslilo, že to musí uschnout na zemi.

Z kroniky " Rok na vsi " Jaroslava Večerníka, kronikáře a písmáka ve Staré Vsi.

Zasloužilá jubilatka.

Dne 22. srpna t.r. dožila se ve Vysokém nad Jizerou vzácného věku zasloužilá pracovnice Vlastivědného muzea ve Vysokém n. Jiz. paní Františka Jandová, věrná rodačka vysocká.

Lásku k rodišti uchovávala si stejnou měrou i za dob dlouhého pobytu v Praze na ztichlých Hřebenkách, kde v rodinném kruhu s jejím manželem prof. ing. Františkem Jandou, rovněž zeniceým Vysočákem, bylo Vysoké a jeho kraj denně " pěstováno " a na ně s láskou vzpomínáno.

Po návratu do svého rodiště ujímá se v roce 1953, tedy v létech, kdy se zpravidla chystáme k odpočinku, správy vysockého Vlastivědného muzea na celých patnáct let až do roku 1968, a to s tak obdivuhodnou houževnatostí, elánem a cílevědomostí, že vytvořila z muzea, majícího tehda jen úzce lokální význam, vlastivědný ústav slynoucí i v odborných kruzích tou nejlepší pověstí, a rovnající se stejným institucím v daleko větších centrech.

Tato záslužná a vpravdě s mravenčí pilí vykonaná práce nemůže býti nikdy dost doceněna, a to tím spíše, že ani v těchto dnech nestojí stranou a se stejnou obětavostí a pilí pokračuje v práci pro muzeum, jednak opisováním rukopisů našich podhorských písmáků a pak i pokračováním v odborných výkladech při hromadných návštěvách muzea, když je zapotřebí vypomoci.

Je rovněž spolupracovnicí Ústavu pro jazyk český - nářečí, a členkou Národopisné společnosti při ČSAV.

Záslužnou činnost naší jubilatky nejlépe osvětlí tato její vyznamenání a čestná uznání:

V roce 1955 Za výstavu 600 let Vysokého n. Jiz. od ministerstva školství a kultury.

V roce 1958 Krajské čestné uznání v Liberci.

V roce 1959 Okresní uznání v Jilemnici.

V roce 1960 Krajské čestné uznání v Liberci.

V roce 1965 Okresní čestné uznání v Semilech.

V roce 1968 Na celostátní konferenci muzejních pracovníků v Praze v únoru 1968. Bylo to nejvyšší celostátní uznání muzejních pracovníků. Z Východočeského kraje byli tímto uznáním odměněni ředitel muzea ve Vamberku a ředitelka muzea ve Vysokém n. Jiz.

K těmto uznáním oficiálních institucí připojujeme i my za všechny přátele a příznivce našeho Vlastivědného muzea skromné, ale od srdce jdoucí uznání a díky naší jubilatce paní Františce Jandové za všechnu práci pro muzeum vykonanou a stále konanou a přejeme jí do dalších let jejího krásou naplněného života mnoho zdraví a zaslužené spokojenosti.

Prázdniny kdysi - zase trochu jinak.

Základní změna proti dnešku byla v tom, že za našeho mládí termín prázdnin byl od 15. července do 15. září. Bylo-li to výhodnější, než dnes, o tom nechci rozhodovat. Jde mi jen o to, aby se nezapomnělo, jak jsme tenkrát ty vagace naplňovali. Tedy ke koupališti jsme nechodili z toho jednoduchého důvodu, že žádné koupaliště tenkrát ještě nebylo ani ve Vysokém, ani ve Sklenářicích, ani ve Staré Vsi. Když už jsme ten žár léta nemohli vydržet - a to bývalo zřídka kdy - vzali jsme plavky, které byly tenkrát pro mužskou mládež na jedno brdo: buď prouška červená a bílá nebo modrá a bílá, a šli jsme pod Nistějku do Jizery. Tam nedaleko nového mostu byly vyhřáté balvany a tůňky mírně ohřáté vody, kde jsme chytali černé pulce žab a kladli je na teplé kameny. Nezapomněli jsme na kousek osoleného chleba do kapsy, kterýžto krajíc po koupeli ohromně chutnal.

Když už jsme byli studenti - a těch z Vysokého bývala vždy hojnost - pak jsme se samozřejmě pravidelností uchystali nějaký originální prázdninový program. Zpravidla nikdy nechyběl tradiční studentský výlet do Nigrinova háje. Než jsme sehnali laskavosti pana Plíška, městského kapelníka a švagra studentů Rónových ze Zákostelí, několik muzikantů, kteří nám hráli do kroku, musili jsme vyvinout případnou reklamu. Bylo to někdy proti mysli našich vážených tatíků a bylo k tomu tudíž třeba jisté odvahy. Představte si, že Jarka Nočásků a já jsme se hned po obědě toho výletního dne roku 1908 oblékli do hábitů a masek Habešanů a za huronského řevu s africkými oštěpy v pravici jsme se vyřítili od lékárny do ztichlého rynku, abychom ctěné publikum vylákali z wigvanů na pochod do háje, kde se tančilo na jehličí, kde dámy pily kafičko a páni pili pivo a všem bylo hej! A vůbec nemáte tušení, jaká to byla organizace a pěkná kratochvíle a bylo tam mnoho hezkých dívek, které jsme si vedli pod paží při návratu domů za breskného vytrubování panů muzikantů. Kdo tuhle krásu původně vymyslel, nedá se už asi přesně zjistit. Ale myslím, že nechybím, když prohlásím, že to je 100 let od prvního výletu vysokých studentů do Nigrinova háje.

Byly i jiné, kulturnější podniky studentské na počátku tohoto století. Tak dne 17. srpna 1911 konána studentská Akademie. Tehdejší předseda studentů Zdeněk Ron-potomní básník a spisovatel, přednášel na téma "O české písni lidové." Další hudební program obstarali naši kamarádi z Jičína: studenti - Ladislav Hlaváček I. housle, L. Kafka II. housle a V. Fučík klavír. Poprvé tu byly recitovány básně Petra Bezruče ze sbírky "Slezské písně" a J.S. Machara ze sbírky "Zde by měly kvést růže."

Jak dále je zapsáno ve Studentské knize, dne 12. září 1911 konán studentský dyhánek čili "fajfoklok" za vůně čaje, jamajského rumu, českých cukrovinek a rakouských cigaret. Ke konci improvizován koncert na téma Lehárovy melodie "Ty umíš tančit." Hudební sextet byl složen následovně: I. II. a III. housle, fagot a pianino na 4 ruce. Téma se provedlo ve variantách: Grieg, Strauss, Beethoven a Smetana. Finále odpoledníčku tvořila premiéra hymny "Vysočtí študáci", kterou zhudebnil a na pianino doprovázel Tonda Balatka, potomní dirigent Národního divadla v Brně.

Nejpozoruhodnější prázdninovou atrakci provedli vysočtí studenti o prázdninách roku 1912. Dne 25. července imitovali na Petruškových vrších sletovou scénu "Marathon." Diváků se sešlo mnoho, vstupné neexistovalo. S nevšední ochotou spoluúčinkovali v davových scénách vysočtí kluci a děvčata, ozdobení barevnými páskami ve kšticích, kteří sborem zapěli antickou ódu "Čkim čkum čkumprdum, cinkí linki za vrchama Marathon."

V publiku na trávníku Petruškových vrchů byli i někteří čeští literáti, v pozdějších letech známí a slavní, jmenovitě Helena Malířová, sestra herečky Národního divadla Růženy Naskové, Kamil Zeman - potomní Ivan Olbracht a básník Otakar Theer.

Vojska byla vyzbrojena náležitě. Dle záznamů pí. Hejralové měli z ochotnické garderoby mimo kroje vypůjčeno 13 mečů dřevěných, 4 kopí, 4 štíty a 7 římských helem. Na začátku scény velekněz podle kouře z ohniště soudí na vítězství Athenských takto:

Zéve milý, dej nám síly, bychom tento shon, zvaný Marathon zdárně provedli a hezky. Dej, ať hojně rostou rezky, abychom se dobře měli dej nám knedlíky a zelí a vojákům táhnle v lese, ať se hojně "športek" snese.

/ športka, tehdy oblíbená cigareta /

Dej, ať kouř nám k nebi stoupá, ať to není blamáž hloupá, chraň nás žvanění a fades, dej ať přijde Miltiades, ať přijede na kobyle a s ním celé vojsko milé.

Dej nám hojnost pití, jídla, dej nám k běhu vzdušná křídla
a to vojsko, co je v lese, ať už brzo přivrne se,
by ze srdce spad nám kámen, Sláva Marathonu, Amen!

Další průběh této gigantické slavnosti není možno zde reprodukovat. Následoval pak Pentathlon čili pětiboj. Páni kluci, anticky přiodení, vrhají diskem a oštěpem. Lid athenský se opíjí limonádou. Při slunce západu se davy účinkujících i diváků navracejí ve fialových stínech večera na svá lůžka do rodných zdí vysockých. Z celého eposu nejdále koloval závěrečný verš z ódy na vojevůdce Miltiada:

" A já slavný Miltiades
zahnal jsem ty
perský merchy
až za Petruškovy verchy!"

Z " Paměti " Vladimíra Pavlíka,
sešit 6.

Snaživým vysockým ochotníkům, kteří uvedli premiéru hry Ivana Mikšoviče " K o s t e c k á l e g e n d a " v červenci t.r., zaslal autor hry dopis, který rádi otiskujeme:

Drazí přátelé,

vrátil jsem se z Vysokého nad Jizerou pln neobyčejných dojmů. Rád bych Vám všem ještě jednou opravdu z celého srdce poděkoval za nevšední péči, s níž jste nastudovali a vypravili mou " Kosteckou legendu ". Mám pochopitelně nesmírnou radost, že ji vyprodaný sál přijal tak hezky a v duši mi zůstane hezký pocit, že stále ještě je dost a dost těch, kteří vidí a cítí jako já - a navíc dokáží tak působivě přetvořit psané slovo v živé, ba neobyčejně živé a pravdivé postavy.

Dovedete si jistě představit, že jako autor jsem byl zvědav, jak vlastně vypadá paní Rejna, jak půvabná Ferika, a teď, když je to po premiéře, cítím, že všechny ty postavy a tváře dostaly konkrétní podobu, a že už tak pro mne zůstanou navždycky. A taková je i samotná, neobyčejně šťastně vytvořená scéna, blízká všem, kteří Kost znají. Opravdu vidím, že jste hru prožívali tak, jak jsem ji já kdysi psal.

A když jsem Vás pak viděl všechny pohromadě jako veselou a družnou ochotnickou rodinku, nedivte se, že mi bude dlouho smutno, že nemohu být mezi Vámi.

Opakoval bych, co jsem řekl už včera, že jsem s velkým obdivem ocenil režisérskou rutinu, přece však znovu podtrhuji, úvodní scéna dodala hře patřičný rámec a navodila nutnou atmosféru, aby se dnešní divák snadněji vcítil do dob dávno minulých. A takový režijní zásah je už vyšší umělecká forma než pouhé nastudování textu.

Rád bych Vám všem jednotlivě poděkoval za pěkný večer, za lásku k ochotnickému divadlu, a věřte, až se dnes vrátím zase na Kost, že tu budu v duchu potkávat Marii, dceru krčmáře Helikara, jak ji tak šťastně vytvořila Sl. Hubačíková, možná, že potkám i klíčnici Mazuchu paní Hanušové, stejně znamenitě přirozenou jako byla paní Rejna A. Žalské, Fousek pana Tomše a ta dlouhá řada ostatních, Bejšovec pana Blažka, neobyčejně šťastně navoděná postavička Dorky Z. Fučíkové, která - jako vlastně všechny vesměs krátké role - dokazuje platnost staré pravdy, že není velkých a malých rolí, že jsou jen buď dobří nebo jiní herci. A tak Vás ještě jednou prosím, abyste opravdu všichni přijali můj upřímný dík ve víře v další setkání. Pan Bien, který byl se mnou za Divadelní okrsek, se při zpáteční cestě velmi dobře vyjadřoval o jednotlivých postavách i celkovém pojetí hry po stránce režijní, a on, opravdu zasloužilý ochotnický pracovník, je nejen dobrý znalec, ale také naprosto otevřený člověk, který by neváhal povědět zpráva, kdyby se mu něco nelíbilo. Už proto jsem rád, že přijel. Rozhodně se těší, že přijmete jeho pozvání, a ve vhodné době hru předvedete železnobrodskému občanstvu. Pokusím se také zajet do Roztok za panem inspektorem Stankem, abych mu pověděl, s jakým úspěchem jste oživilí Kost mých snů. Jistě bude mít radost, protože se na představení moc těšil.

Kostecký písař pan Mětek by se asi šibalsky usmíval a poradil by mi, abych už končil. Práce je moc a času málo. Pan Heřman spěchá ovalet k Vídni, Šimkovi si v Malechovicích znovu roubí svou Švédy vypálenou chalupu, a paní Zuzana neklidně obchází staveniště Humprechtsberku nad Sobotkou a přemýšlí, jak by zabránila snatku svého

yná s nevítanou černou taliánkou. Kdoví, kde je všem konec, ale na sličnou Feriku památka zůstala. Nevím, kam uložili Alího a jeho krásku, při cestách do Sobotky si však vždycky budu představovat, že jsou navždycky spolu v sadě pod Humprechtem. Je to místo jako stvořené pro velkou lásku.

Váš

red. Ivan Mikšovič.

Vo Vysocký pouti.

Vš několik večerů před tou naší poutí 8. srpna hulákaly "jemné" tóny na náměstí usídleného řetízkového kolotoče, doprovázené povzbudivými hlasy mladých adeptů houpačko - střelnice - kolotočářského umění: "Neváhejte, postupujte!" Prostředí, které vyvrcholilo sobotou a nedělí a jejíž ukončení bylo doprovázeno upřímným díkem: "Zaplať pámbu" leckterým obyvatelem domu na náměstí.

Ale co, i tohle se dá vydržet a kousek vaty do uší není tak drahá věc. Tradice, je tradice, mládež chce taky své a ty lety vzduchem jistě mají svůj půvab. Proto asi ty bývalé obyčejné kolotoče vymřely. Tam snad jen "káča" pomáhala zvedat žaludek. Kdepak jezdit na tygru, koni nebo sedět v nějakém kupé a točit se dokola. To asi dnes už nebaví. Nebo se tyhle kolotoče už rozsypaly.

Ovšem nám "dříve narozeným" bývaly hlavním poutačem poutí. Takový kolotoč měl nad tím vzpínajícím se zvířectvem exotické obrazy moří a vodních panen, hor a pralesů s tlustými haďy, nahoře ozdobnou střechu s fangličkami a po odstranění flašinetu taky jinou "půvabnou muziku".

Vzpomínám si na klukovská léta, asi osm mi bylo, jak po vydatném obědě celá naše rodina stoupala od Tříče Poloprutí nahoru k Vysokému a už zdálí vdechovali vůni marcipánu, bobků / : s těmi asi zahynuly ty slavné pouti: / a nevím jakých sladkostí, vyložených na stáncích známými cukráři místními i z dále, Štefana, Bartoníčka a mnohými jinými. Tenkrát poněkud byla naše nálada kalena šedými mraky, plujícími zlovolně od západu. Cestu na pout' jsme neměli zajištěnou a pojištěnou u žádné Sekuritas. Jen táta si vzal na rozhánění mraků nedávno koupený deštník.

Jak jsme uličkou vharcovali na náměstí, hned jsme vtrhli po mém přání na ten kolotoč; já na koně, tříletého bráchu jsem přidržoval na vedlejším oři.

Šťastně jsme dva kousky protočili a já už s vidinou na nějakou tu čokoládu, bobky nebo kyselou okurku popad jsem bráchu na záda a hop z kolotoče. Jenže tenkrát jsem ještě mnoho z fyziky neuměl! Brácha nějaké kilo vážil a já, nečekaje až se kolotoč pořádně zastaví, skočil dolů s tou váhou za krkem. To se ví, že to dopadlo, jak to ve všech rodinách se splašenými dětmi jistě zažili. Váha mě porazila, nosem jsem políbil náměstí a barvil je červenou z nosu. Brácha zůstal celý.

Celý ovšem nezůstal tátův nový deštník, který se o mne v zápětí po pádu přerazil s jasným a nesmlouvavým povel: "De se domů!"

Měli jsme teda vysockou pout' lacinou. Stála nás jen dva kousky na kolotoči a přeražený deštník.

Jo, bejvalo to dříve pěknější vo těch poutích. Jen těch perníkových srcat, co bylo na krámech. Ale doba kvapí a spěchá, dnes každá desetiletá slečna je už zadána a proč by tedy chlapci kupovali srdíčka. Ale partiový textil a žvýkačka tu bývalou slávu nenahradí. Ovšem dnes už osmiletí kluci chodí na pout' sami. A skládací deštník by se tak snadno nepřerazil!

Míla Nedomlel, chata Pampeliška,
Vysoké n. Jiz. - Jičín
srpen 1971.

Ze zápisů písmáka Fr. Housy ze Staré Vsi.

Začátkem roku 1897 byl nový zákon o domovském právu. Kterí občané v jednom místě bydlí od roku 1891, budou-li až do roku 1901 bydlet, budou 1. lednem 1901 přijmuti beze všeho platu za občany obce.

Od koral se platí jen 3/4 krejcaru. Máslo je za 47 kr půl kila. Do Staré Vsi se nastěhoval pohodný Novotný do č. 31. Na tučný čtvrtek dostal koně. Prodával kilo masa za 4kr a dne 5. března, když to měli lidé snědené dostal velmi tučnou krávu. To dával kilo za 10 kr. U řezníka bylo kilo masa za 64 kr.

Tuto neděli 8. března jsem viděl poprvé nový cukr. Totiž pokroutky. / Cukerín/. Jedna pokrouтка stojí 2 1/2 kr a stačí osladit 9 žejdlíků. Jedna ženská ve Třiči ty dvě pokroutky snědla a musil u ní být hned doktor.

Slyšel jsem tento týden první zmínku, že ve městě budou stavěti špitál. 40.000 je obhádán.

Dne 9. máje je volba nového hrobaře. Hrobař Votoček vybíral za čísla, a 4ozl si poderžel. Tak ho vyhnali.

12. máje začali spravovati kostel a faru. Něco dal patronát, něco město. Sehnali na to 600 zl.

Po tři neděle nebyly žádné korale a někteří neměli co jíst, protože nebylo ani dost bramboru.

Připravila Fr. Jandová.

V druhé polovině listopadu letošního roku, budou se konat volby do všech zastupitelských orgánů. Současně s přípravou voleb, zpracovává se volební program pro příští volební období. Hodnocení dosavadní práce NV, jeho komisi a poslanců za uplynulé volební období, se složením nového Národního výboru s akcemi, které jsou ve volebním programu a měly by být v příštích letech provedeny budete seznámeni na veřejné schůzi, která se připravuje na 11. říjen 1971. Bližší bude oznámeno v místním rozhlasu. Nové uspořádání se týká všech našich občanů a věříme, že všichni projeví zájem o toto dění a veřejné schůze se všichni zúčastní.

Výbor Národní fronty.

Upozornění váženým příznivcům Vlastivědného muzea.

Pro zamýšlenou kontrolní inventarisaci muzejních exponátů zdejšího Vlastivědného muzea, uložených v depozitáři muzea / nevystavených /, žádáme zdvořile laskavé dárce, jakýchkoli předmětů z období posledních čtyř let, o sdělení / buď písemné nebo ústní /, jaký předmět a kdy / přibližně / věnovali muzeu ať už přímo nebo prostřednictvím jiných osob.

Současně upozorňujeme laskavé dárce, že k získání darů není nikdo pověřen a tím i oprávněn, a aby tyto byly odevzdávány přímo správě muzea proti písemnému potvrzení.

Mě NV.

Správa muzea.

Bude Vás zajímat, že

O pouti navštívilo naše muzeum tisíc osob. Dopoledne byla zahájena výstava v obrazárně. Tři výtvarníci z Jablonce n. Nisou vystavují až do konce října: Eva Tesárová keramiku, Václav Pokorný a Pavel Šulo, akadem. malíři, obrazy.

V předvečer pouti a druhý den večer o pouti se tančilo v Krakonoši. Zábavu pořádala Jiskra - oddíl kopané.

Naši loutkáři o prázdninách nezapálili. 4. srpna se hráli dětem hru "Vodníčku, vrať se!" a 18. srpna hru "Čertův švagr." Děti se vždy moc těší na tradiční klasické loutky, které vysočtí loutkáři udržují v původní podobě a tak se naše loutková scéna stává téměř raritou v současném loutkářství. Starý flašinet z "Majznerovských" dob vyhrává před zahájením a zve uctivě k představení.

Plníme slib a informujeme čtenáře o Národním festivalu zájmové umělecké činnosti II. Národní přehlídce vesnických a zemědělských divadelních souborů, která proběhne jak jsme Vás již informovali ve Vysokém n. Jiz. ve dnech 16.-22. října 1971. Dnes uvádíme názvy her přihlášených sedmi souborů z různých krajů České republiky:

Zahájí III. ročník soutěže v přednesu hereckých monologů - Cyranův kord.

Středočeský kraj: Kliopera; Ženský boj. Severočeský kraj: Karvaš; Půlnoční mše.

Západočeský kraj: King-Cary; Velká zlá myš. Východočeský kraj: Balzac; Evženie

Grandetová. Jihočeský kraj: Molière; Chudák manžel. Jihomoravský kraj: Holý;

Kubo, mimo výběr Východočeský kraj: Gogol; Ženitba.

Počasí:

Tak s tím počasím sme to koncem července neuhádli, protože neperšelo, furt bylo pěkně, zaperšelo akorát tak dvakrát a zas bylo pěkně. Člouněk je nespokojenější: když je hezky verže, že je potřá deště, když hřejká, brečí, že je potřá pěkně. Pěkný počasí se neovomrzí, ale trochu víc deště bylo potřá na ty naše bandory, aby byly trochu narostlý, tekly budou skoro jako broky, terváme, že ani tá kosťouka co se do země přidává, zánnej zázrak dělat nemůž, když je sucho. Jináč na lufťáky je čas jak stvořenej. Asi se můžou kele vobdivovat těm našim Kerkoňoškejm horám a všem těm krásám vokoło. 15. srpna / Nanebevzetí P. Marie / posperchlo a druhej den, sv. Rocha taky, tak by měl bejt kalej podziměk. Jenže my to dycky v tom Věterníku zakřiknem. Jeden, aby měl strach vo vokništata v tom našem "meteorologickém ustavu!"

Narozeniny.

- 10. srpna oslavil pan Jiří Kučera 70 let,
- 21. srpna oslavila paní Marie Nedomlelová 70 let,
- 22. srpna oslavila paní Františka Jandová 75 let.

Všem jmenovaným přejeme do dalších let hodně zdraví!

Úmrtí.

- 27. července zemřela ve Sklenařicích pí. Marie Tichá ve věku 70 let,
- 3. srpna zemřela paní Karla Holatová rozená Havlíková ve věku 66 let,
- v srpnu zemřela paní Anna Weinarová / Sedláčková / rozená Koucká v Domově důchodců ve Věži u Havlíčkova Brodu ve věku 89 let,
- 11. srpna zemřel ve Staré Vsi pan Karel Koldovský ve věku 86 let,
- 7. srpna zemřela v Semilech paní Marta Hloušková roz. Tichá z Vysokého n. Jiz.

Čest jejich památce!

Větrník vychází jednou za měsíc. Řídí redakční rada. Příspěvky zasílejte nejpozději do 15. každého měsíce do Vlastivědného muzea. Cena 1.- Kčs.

Redakci zaslané použité i nepoužité rukopisy nejsou-li vyžádány zpět, ukládají se do archivu zpravodaje.